

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Oszályozás

Tárgy

385.614

Hely

Idő

"1920"

Személy

Szerző:

Cím: *Harc a kereskedelmi kikötőért*

Forrás:

*Fővárosi Hírlap*Bp.
(Hely)1920. 7. 1.
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Ol)

Harc a kereskedelmi kikötőért

Az állam kicsavarta a főváros kezéből — Végetért az első felvonás — A földmvelési miniszterium spórolási tervei — Fölöszlatták az autonóm, paritásos bizottságot

A *Fővárosi Hírlap* karácsonyi számában elmondtuk, hogy a földmvelési miniszteriumnak hirtelen az az ötlete támadt, hogy a budapesti kereskedelmi kikötő építésében megszakítja azt a viszonyt, amely eddig az állam és a főváros között fennállott. A terv az, hogy a kormány és a főváros ezentul külön-külön építenek. Ez nyilvánvalóan végét vetné annak a kitűnő, sima, zökkenés nélkül való munkának, amely a paritásos alapon való munka idején mindenkinek szemébe ötlött. A földmvelési miniszteriumnak ez az ötlete teljesen joggal hívja ki a kritikát, mert olyan megegyezést kíván felborítani, amely minden vonatkozásában kitűnően állotta meg a helyét. A kikötő építése tulajdonképpen az 1919. év eleje óta kezdődött meg. Harminckilenc esztendő zajlott le azóta, amióta nem történt semmi, csak néhány lelkes ember agitált szakkörökben, írta cikkeit, amelyeket senki, vagy nagyon kevesen olvastak el. Most, a negyvenedik esztendőben megkezdődött a pozitív munka, amelynek lime újabb gátakat akarnak vetni. A mi álláspontunk és a fővárosé is az, hogy ebben a mérhetetlenül fontos kérdésben kísérletezéseknek nem szabad helyet adni, mert a kikötő ma Budapestnek egyik legjelentősebb életfeltétele. Mutatja ezt a legújabb törekvés is, amely idegen tőkével kíván a kikötő építésének szolgálatába állani. Az idegen tőke felismerte, hogy miről van szó, ugyanakkor pedig idehaza

az új megegyezések, az elválasztási komédiák hinárjába akarják belevinni ezt a mérhetetlen fontoságu kérdést.

Fock tanácsnok nyilatkozata.

A városházán a kikötő kérdése leginkább Fock Ede tanácsnok szívéhez nőtt hozzá, aki a múlt évi megegyezésért nagy lelkesedéssel küzdött. Déri Ferenc alpolgármester és ők voltak az ügy legfőbb mozgatói és boldogok voltak, hogy végre biztosítani lehetett a kikötő építésének jövőjét. Most, hogy a főváros és a kormány munkálatainak elválasztása kísért, megkérdeztük Fock tanácsnokot, megfelelő-e a valóságnak a *Fővárosi Hírlap* információi.

— Bárhonnan vette is a *Fővárosi Hírlap* információit, azok — mondta a tanácsnok — teljesen helytállóak. Minden úgy van, ahogyan önök megírták. Újabb esemény nincs. Változás azóta nem állott be. A függöny legördült, ez a felvonás befejeződött, mi most várjuk a történendőket.

Az autonóm bizottság felöszlott.

Az egyezmény felborítása Dubrovsky Róbert földmvelési államtitkár műve volt. Még a Friedrich-kormány alatt történt, hogy a főváros leiratot kapott, amelyben egyszerűen tudomásul adta a földmvelésügyi miniszter a főváros-

nak, hogy a kikötő építését vezető paritásos bizottságot fölöszlatta. Egyben tudatta a miniszter azt is, hogy a főváros és az állam közötti viszonyt meg akarják szüntetni és az a tervük, hogy ezentul mindkét fél külön-külön építkezzék.

Ezen az alapon az autonóm bizottság már fel is öszlott és a kikötőépítés vezetése a földmvelésügyi miniszterium vette át. Ennek több, mint egy hónapja és fel kell jegyezni, hogy azóta a földmvelési miniszteriumban, ahol új tervekről álmognak, semmi sem történt. Egyetlen szerencse még az, hogy a munkálatok tovább folynak, mert a csepeli kikötő művezetősége november, december és január hónapokra három millió korona újabb hitelt kapott.

Értekezlet a jövő teendőiről.

Ennél sokkal több nem is történt eddig. Mindössze egy értekezlet volt még Dubrovsky államtitkár elnöklésével. Ezen az értekezleten volt az első összecsapás és különösen a főváros képviselői voltak azok, akik vehemens erővel védtek a maguk igazát. Elmondották mindazokat az érveket, amelyek a mellett szólanak, hogy az építkezéseket az eddig folytatott paritásos alapon kell tovább vezetni. Meg kell hagyni az eddig szerepelt autonóm bizottságot, amelynek működése a leghatározottabban megkönnyíti az adminisztrációt, kiküszöböli azt a tömegtelen fölösleges utat és időt, amit a miniszteriumoknál való eljárás okoz.

Ezzel szemben a kormány kiküldöttei arra az álláspontra helyezkedtek, hogy a kikötőből a fővárosnak is, az államnak is külön-külön kell a maga részét megépíteni. A kormány kikül-

termeti hozzá kétség — megismerem a...
tokat és látván a csomagokkal sietőket, nem
fogja állapotainkat szomorúnak látni. Kivesz
a zsebéből egy font sterlinget, vagy egy
holland forintot és miután jól bevásárolt,
még vissza is kap a pénzből. Az a pesti
ember jut eszünkbe, aki békében csináltatott
2000 koronáért egy városi bundát, most el-
adta Svájcban 20.000 frankért és a huszezer
frankon vett Németországban egy takaros
kis házacskát. Persze ez nem jut eszébe az
idegennek, aki végigmegy Budapest utcáin.
Azt az egyet azonban gyakorlott szemmel ő
is megállapítja, hogy a budapestiek jól be-
osztották maguk között. Mert itt az emberek
egyik fele árdrágítással foglalkozik, a másik
pedig éhezik. Huncut, aki ennél jobb beoszt-
ást tud mondani. Talán bizony éhezni is
az éhezzék, aki árdrágít?

*

Kitalálnak

nálunk mindent. Csak az a baj, hogy mindig
ugyanazt találják ki. A rajonirozást is har-
madszor vetette felszínre az inség, hason-
latosképen az élelmiszerjegyekkel való
visszaélést is nem először hangoztatják a
hivatalos körök. Az élelmiszerösszeírás sem
új ötlet. Mindegyikkel kísérleteztek már
eddig is. És soha sem volt egyiknek sem
kellő eredménye. A rajonirozásról az utolsó
pillanatban mindig bebizonyosodott, hogy
kivihetetlen. Az élelmiszerösszeírásnál a
házkutatás sem használt. A jegyeket pedig
soha sem azok lopták el, akiken keresték.
Az egyetlen módszer eddig még mindig az
volt, hogy élelmiszert szereztek. És ebben
a módszerben ma is hiszünk. És hiszünk
abban is, hogy amint eddig mindig, most is
... majd szerezni